

er godt, og det skal regeringen have tak for. Jeg vil da gerne gå så langt som til at sige, at det ikke er sikkert, at vi var nået så langt, hvis vi havde haft en anden regering. Så kan jeg vist ikke være mere positiv på det område.

Det, jeg så derefter vil sige, er: Regeringen skal komme frem til, at ældreboliger, moderne plejehjem, det er godt, oldekoller, det er godt, alle forskellige typer er gode, hvis de menesker, man anbringer der, er egnede til at bo der. Men moderne plejehjem er ikke hensigtsmæssige for den allersvageste del af befolkningen.

Og det kan ikke hjælpe noget, at man så vil gå herop og sige, at Fremskridtspartiet har den holdning, at plejehjem, som ikke har bad og toilet, ikke skal moderniseres. Det er naturligvis ikke det, vi mener. Nu ved jeg godt, at den regel er ændret, men det var jo dog så tosset engang, at skulle man bare have et nyt tag, så skulle man ombygge plejehjemmet efter ældreboligloven. Jeg hørte ministeren sige, at der eventuelt skulle være en fælleslov, og jeg kan levende forestille mig, hvad den fælleslov kommer til at gå ud på. Den kommer nemlig til at gå ud på, at de sidste reelle, ægte plejehjem forsvinder, og så bliver der det, ministeren kalder moderne plejehjem, som er udlejningsboliger med lejekontrakter, indskud, istandsættelsesudgifter og alverdens ting. Det er det, man byder de allersvageste. Det er jo sådan, at vilkårene for at komme derind i dag er så svære, at man næsten skal komme i vandret stilling, før der overhovedet er en plads.

Virkeligheden på de moderne plejehjem er, at man aldrig har gjort sig den ulejlighed at fortælle personalet og kommunen, at det her er udlejningsboliger, og man har de og de retningslinjer, de og de rettigheder og de og de retskrav. For virkeligheden er, at kommunerne og personalet opfatter disse boliger som ganske almindelige plejehjem. Sådan er virkeligheden for dem, der bor der. Det dér med, at de er ældreboliger i ældreboliglovens forstand, det er kun sådan et finansieringsfif, de har fundet på inde i Folketinget, og derfor behandler man også de ældre, der bor der, som om de boede på et plejehjem.

Hvis pårørende spørger, om de kan få en nøgle til deres mors lejlighed, så får de at vide, at man kan sandelig da ikke have pårørende gående dér, man skal vide, hvem der kommer! Tænk engang, hvis det var i en almindelig opgang, man skulle bestemme, hvem lejeren måtte udlevere nøgler til!

Ved dødsfald oplever man, at børnene eller andre pårørende, selv ægtefællen, bliver mis-

tænkeliggjort. Man får jo to boliger, når man kommer derind, for man har jo ikke en til et ægtepar, næh, man skiller dem ad sådan efter en 50-60 år, og så må de bo over for hinanden. Og når den ene så dør måske efter kun at have været der i 5 dage, ja, så kan den anden ægtefælle ikke få udleveret nøglen, for tænk nu, hvis der var særbørn, så kunne det jo være, skifteretten ville ind og blande sig! Tænk, hvis det var éns eget hus eller éns egen lejlighed – og det er det! Men det er der bare ingen der tager noget som helst ad notam.

Derfor er det, man må gøre – hvis man ikke kan få regeringen til at forstå, at der også skal en anden type boliger til – at få teorien til at passe med virkeligheden, for det gør den ikke. Det kan jo heller ikke hjælpe noget, at kommunerne, når de har solgt deres plejehjem til nogle pensionskasser, så siger: Puha, når vi lejer det tilbage, så vil de f.eks. have indeksregulering, og det indregner vi bare lige i huslejen, for når vi har taget 15 pct. osv., så betaler staten resten. Og så finder man ud af, at det gjorde staten ikke, det er ikke lovligt, for det er ikke bygget efter ældreboligloven, eller man har taget fællesboligarealerne eller noget andet med, eller man indregner nogle elektriske komfurer i nogle lejligheder, uanset at der overhovedet ikke er elektriske komfurer, for det er alt for farligt.

Dér burde regeringen tage opgaven på sig og sørge for, at den lovgivning, som regeringen synes er så glimrende, også bliver efterlevet i kommunerne. Det gør den ikke, og det er, fordi kommunerne har den grundlæggende opfattelse, at det her område, altså om det skal være ældreboliger eller privat udlejningsbyggeri, det er kun et finansieringsfif. Og det kan ikke være rigtigt, for enten er det det ene eller det andet.

Det hjælper heller ikke noget, at socialministeren står og siger: Nu er der kun 600, der venter. Jeg står her med et bilag fra Sundhedsministeriet, som er fra 25. november, dér var der 750. Så det går jo langsomt, men det går i den rigtige retning.

Men man glemmer at fortælle, at alle dem, der ligger og venter på de psykiatriske hospitaler, har man ikke med. Det er en utrolig oplevelse, når man bliver ringet op af socialudvalgsmedlemmer, som spørger: Hvad skal vi dog gøre, nu har man senildemente, og der er kun én eneste ting at gøre, det er det, som personalet foreslår: De må indlægges på lukket psykiatrisk afdeling.